

UIT DE STUDEERCCEL DER REDACTIE.

Mogen wij onze dooden van 1891 vergeten?

Juist nu, wijl zoo menig verlies in de kringen der Nederlandsche geleerden, geletterden en kunstenaars ons zwaarder drukt dan ooit te voren?

In en buiten ons vaderland zijn vermaarde mannen gevallen — mannen, wier namen door de historie zijn geboekt, wier heugenis niet verloren gaat; mannen ook, wier namen nu een historischen klank schijnen te bezitten, wier nagedachtenis na luttel jaren voor goed verdwijnen zal.

Als contrast staan twee dooden van 1891 zeer bont tegenover elkander — Moltke en Boulanger. Beiden militairen, beiden ingrijpend in de organisatie hunner nationale strijdkrachten, de eerste, een groot man vol eenvoud en degelijkheid, de andere, een luidruchtige snob, die met een zwart strijdros en veel goudbordursel réclame maakte voor zijn persoonlijk belang. Moltke, de strateeg, die de vereenigde Deutsche strijdkrachten in 1870 en 1871 met vaste hand ter victorie leidde, Boulanger, die door zijne heldendaden de stof leverde voor de koffiehuisliederen van den grooten Paulus; de eerste, een der achtenswaardigste burgers van zijn vaderland, op de handen gedragen door zijn soeverein en het geheele Deutsche volk, de andere, roekeloos de grootste onrust stichtend, uit het zuiverst egoïsme strevend naar eene belachelijke dictatuur, uit zijn vaderland verbannen wegens landverraad en samenzwering met de gemeenste fortuinzoekers uit het hoogst en het laagst canaille samengeraapt — eene hongerige bende, die zich eerlang hoopte te werpen op de welvoorzene ruif van den staat.

De naam van Moltke zal uit de wereldgeschiedenis niet verdwijnen, terwijl Boulanger's eenige daad, waaraan eene zweem van grootheid schijnt verbonden — zijn zelfmoord op het Brusselsche kerkhof — binnen weinige jaren volkomen in het vergeetboek zal zijn overgegaan.

Nog een andere doode van 1891 heeft in Frankrijk veel van zich doen spreken — Dom Pedro II, ex-keizer van Brazilië. Veel keizerlijks was er niet aan dezen loggen, plompen persoon. Toen hij voor tien jaren Nederland bezocht, verbaasde hij ieder door zijne zonderlinge vroege verschijning elken morgen. Daar hij, naar men beweerde, zeer degelijke studie in chemie en physica had gemaakt, moest hij alle mogelijke wetenschappelijke inrichtingen bezoeken. Op zekeren Juni-morgen van 1881 stond hij te zes uur in het voorportaal der Haagsche Hoogere Burgerschool voor het personeel van Directeur en Leeraren — de laatsten zeer verbaasd reeds vóór zes uren des 's morgens tot den dienst te zijn opgeroepen. Gekleed, als een werkman, die zijne zondagsche jas had aangetrokken, vergezeld van een adjudant, zekeren heer Da Silva, die er in zijn politiekje nog armoediger uitzag, en op afgetrapte schoenen liep, ging de Keizer naast den Directeur al de lokalen door met knorrig gezicht, terwijl hij alleen in het laboratorium van den leeraar in de chemie een paar schorre woorden sprak.